

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **M. B.** , nar. X, státní příslušnost Ukrajina, toho času pobýtem: X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2011, č.j. OAM-2542/VL-07-K02-R2-2000, evidenční číslo: X,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2011 č.j. OAM-2542/VL-07-K02-R2-2000 žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, §14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Hlavním argumentem žalovaného odůvodňujícím zamítnutí žádosti byl, že skutečnosti tvrzené žalobcem nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení azylu taxativně vymezených v ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Podle žalovaného žalobce neopustil vlast z důvodu uvedených v ustanovení § 12 písm. b) téhož zákona, neboť z výpovědi žalobce neshledal, že by měl na Ukrajině problémy kvůli své rase, pohlaví, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání konkrétních politických názorů. Žalovaný poukázala na výpovědi žalobce ohledně důvodu nenastoupení vojenské služby z důvodu svého tvrzeného náboženského přesvědčení s tím, že z předchozích pohovorů vyplynulo, že nikdy odveden nebyl. K proklamované víře žalovaný uvedl, že žalobce není pokřtěn podle zvyklostí Svědků Jehovových, byl odsouzen v ČR za nedovolené

ozbrojování, před odjezdem z Ukrajiny žil ve společné domácnosti s ukrajinskou přítelkyní bez uzavření svazku a nyní žije s obdobným způsobem s českou přítelkyní, přestože tato jednání jsou v přímém rozporu s jeho deklarovaným vyznáním. Žalovaný učinil závěr, že tyto okolnosti nasvědčují tomu, že žalobce nedbá zásad a konvencí organizace Svědků Jehovových. Tomuto názoru podle žalovaného svědčí i znalosti žalobce o Bibli a Svědcích Jehovových. Žalovaný konstatoval, že žalobce usiluje o to, aby se vyhnul výkonu základní vojenské služby či alternativní civilní služby. Zároveň doplnil, že žádné skutečnosti nenásvědčují tomu, že by žalobce měl problémy z důvodu nenastoupení či vyhýbání se vojenské služby v minulosti. Žalovaný v této souvislosti odkázal na Informace Ministerstva zahraničí ČR č.j. 103338/2004-LP a poukázal na možnosti, jak se vojenské službě vyhnout.

Žalovaný jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany nepovažuje dluh žalobce a s tím související obavu z možného útoku věřitele.

K dalšímu důvodu podané žádosti, konkrétně k jeho soužití s českou přítelkyní, žalovaný uvedl, že z hlediska azylového řízení je tento důvod irelevantní s tím, že žalobci nic nebránilo v uzavření sňatku se svou přítelkyní.

Žalovaný neshledal, že by byl u žalobce dán případ zvlášť zřetele hodný, který by byl důvodem pro udělení mezinárodní ochrany dle § 13 zákon o azylu.

O udělení doplňkové ochrany žalovaný rozhodoval na podkladě zpráv o zemi původu. Dospěl k závěru, že žalobci nehrozí trest smrti, nehrozí mu ani vykonání tohoto trestu. K tomuto závěru správní orgán vedly zřejmá účelovost podané žádosti a zveličování obav v případě návratu do země původu. Připomněl, že dle vyjádření žalobce neměl v zemi původu žádné problémy se státními orgány, přestože se opakovaně vyhýbal svým povinnostem vůči vojenské správě, přitom tyto povinnosti vyplývají přímo z Ústavy Ukrajiny. Podle žalovaného obavy žalobce jsou pouze hypotetické, neboť žalobce bez problémů opustil vlast v roce 1995, poté několikrát vycestoval na Ukrajinu a vrátil se zpět, bez jakýchkoliv problémů. Správní orgán zjistil, že v roce 1998 mu byl vydán cestovní doklad, k jehož vydání musel správnímu orgánu mimo jiné předložit dobrozdání vojenské správy. V roce 2008 mu byl cestovní doklad následně prodloužen bez jakýchkoliv problémů, a to navíc během probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce nesouhlasí s tímto rozhodnutím. V žalobě nejprve popisuje průběh řízení o předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dále uvádí, že dne 11. 11. 2008 byl proveden pohovor, kde uvedl jako důvod k podání žádosti náboženské přesvědčení a zapůjčení si peněz na Ukrajině s tím, že nebyl schopen splácet v termínu. Žalobce přiznal, že v této těžké situaci se dostal v ČR na tři měsíce do vězení za nedovolené ozbrojování, dále popisuje okolnosti, za nichž byl odsouzen.

Po více než dvou a půl letech byl se žalobcem proveden doplňující pohovor, což považuje za zarážející. K tomu žalobce uvedl, že mu byl přidělen tlumočnický ruského jazyka, se kterým souhlasil. Nicméně nevěděl, že to bude problém, neboť tlumočnický neuměl správně tlumočit do tohoto jazyka, což správnímu orgánu sdělil. Tuto skutečnost považuje za důvod, proč se jeho odpovědi rozcházejí. Dalším důvodem je, že pohovor se konal po dlouhé době, proto některé okolnosti vysvětlil jinak. Doplnil, že zpočátku měl obavu z toho, že české orgány spolupracují s orgány ukrajinskými.

Žalobce nesouhlasí s posouzením správního orgánu, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu. Trvá na tom, že měl obavy, které uvedl, nicméně s přibývajícím rokem je velmi těžké, je prokázat. Otázku jeho víry podle žalobce žalovaný nesprávně interpretoval.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě i k jejímu doplnění popřel oprávněnost podané žaloby a odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný trvá na tom, že v rámci důkazního řízení se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. K námitce ohledně tlumočení uvádí, že doplňující pohovor ze dne 13. 6. 2011 byl s žalobcem veden za přítomnosti tlumočnicka ruského jazyka, žalobce prohlásil, že si s tlumočnickem bez problémů rozumí a nemá proti tlumočení žádné výhrady. Na všechny položené otázky odpovídal logicky, z čehož je zřejmé, že těmto bezpečně porozuměl. Závěrem protokoly podepsal jako správné, bez připomínek. Žalovaný popřel, že by si na tlumočnicka stěžoval.

Dále žalovaný trvá na tom, že žalobce je Jehovistou pouze formálně, aby získal větší šance na udělení azylu, neboť tento vůbec nežije dle jejich zásad a jeho znalosti o Svědcích Jehovových a Bibli jsou pouze povrchní a neúplné. V minulosti žalobce ani neměl žádné problémy s vyhýbáním se vojenské službě či nenastoupení. Navíc, je na Ukrajině možné vykonat alternativní vojenskou službu právě z důvodu náboženského přesvědčení. Fakt, že o osobu žalobce nemají ukrajinské státní orgány v souvislosti s výkonem vojenské služby zájem svědčí také argumenty, že se žalobce legálně od roku 1995 opakovaně na Ukrajinu z ČR vracel, byl mu vydán cestovní pas a v této spojitosti rovněž musel kontaktovat vojenskou správu za účelem vyžádání dobrozdání - vše bez jakýchkoli potíží. Proto žalovaný nepovažuje žalobcovy obavy ve vztahu k výkonu vojenské služby za opodstatněné. Skutečnost, že má žalobce v zemi původu dluh a obává se věřitelů není zákonným důvodem pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Dle názoru žalovaného, žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterým je vázán a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ve správním spise jsou založeny dokumenty týkající se předchozího řízení. Po zrušení rozhodnutí byl žalobce předvolán k novému pohovoru, kde za důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil obavy z toho, že bude muset sloužit armádě a pokud ne, tak by mu mohl hrozit soud. Druhým důvodem byl nesplacený dluh. Podle protokolu byla žalobci dána možnost, aby svá tvrzení doplnil. Dodal, že jeho přáním je vést normální život. Žalobce podepsal, že byl seznámen s obsahem protokolu o pohovoru v jazyce ruském, že s ním souhlasí a nežádá doplnění.

Další pohovor se konal až dne 13. 6. 2011. Na žádost žadatele byl proveden v jazyce ruském, přičemž žalobce prohlásil, že si s tlumočnickem bez problému rozumí a nemá proti němu žádné námitky. Otázky správního orgánu směřovaly k vysvětlení problémům, které žalobce měl s nenastoupením do vojenské služby. Při srovnání výpovědí, které žalobce uvedl při pohovoru v roce 2008 a 2011 jsou zřejmé určité rozpory, které se správní orgán snažil žalobci předestřít, s cílem je vyjasnit. Další okruh otázek se týkal žalobcovy víry.

Jako podklad pro rozhodnutí si správní opatřil několik zpráv o Ukrajině se zaměřením na brannou povinnost, vojenskou službu a možnosti civilní služby. Zároveň si pořídil také informace o církvi Svědkové Jehovovi.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že hlavním důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zároveň k odjezdu ze země původu byly potíže, které měl kvůli nenastoupení do vojenské služby. Žalobce tvrdí, že nastoupení by bylo v rozporu s jeho vírou. Dalším

důvodem k odjezdu ze země původu byl dluh, který žalobce nebyl schopen splácet. Kvůli dluhu se obával útoků ze strany věřitele, a proto raději odjel. Žalobce také poukázal na svoji rodinnou situaci. Nezákonnost rozhodnutí žalobce spatřuje také ve vadách řízení. Rozpory ve výpovědi, na něž poukazuje žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce vysvětluje časovým odstupem mezi pohovory a také problémy s tlumočníkem.

Městský soud v Praze se shoduje se správním orgánem, že v jednání věřitelů a obavy z možného nástupu na vojenskou službu za situace, kdy bylo žalobci umožněno ji nahradit službou civilní, nelze spatřovat pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Soud připomíná, že institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů (viz rozsudek NSS 5 Azs 268/2004). V daném případě hrozby, jimž je žalobce dle svého tvrzení vystaven v zemi původu, nelze považovat za pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti či z důvodu zastávání určitých politických názorů, ale ani z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině či z důvodu pohlaví.

K námitce žalobce, že správní orgán nesprávně interpretoval otázku jeho víry, soud uvádí, že podstatné pro udělení mezinárodní ochrany je, zda byl žadatel o udělení mezinárodní ochrany v zemi původu pronásledován z důvodu náboženského vyznání. Tuto skutečnost žalobce v řízení netvrdil. Žalobce neměl v zemi původu problémy se státními orgány, ani soukromými osobami kvůli své víře. Podle názoru soudu se žalovaný dostatečně vypořádal s možnostmi, které žalobce měl, pokud nechtěl nastoupit do vojenské služby. Soud souhlasí s názorem žalovaného, který označil žalobcovy obavy ze strany státních orgánů v souvislosti s nenastoupením do služby jen za hypotetické. Z vyjádření žalobce vyplývá, že bez problémů opustil vlast v roce 1995, poté několikrát vycestoval na Ukrajinu a vrátil se zpět, bez jakýchkoliv problémů. Správní orgán zjistil, že v roce 1998 mu byl vydán cestovní doklad, k jehož vydání musel správnímu orgánu mimo jiné předložit dobrozdání vojenské správy. V roce 2008 mu byl cestovní doklad následně prodloužen bez jakýchkoliv problému, a to navíc během probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle názoru soudu tyto argumenty postačují k závěru o tom, že žalobci nehrozí v zemi původu pronásledování z azylově relevantních důvodů. Žalobce rovněž nesplnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu.

Doplňková mezinárodní ochrana (dle § 14a zákona o azylu) je ochranou subsidiární, která má být poskytnuta osobám, kterým hrozí vážná újma v případě návratu do zemi původu. *(ve smyslu čl. 15 směrnice Rady 2004/83/ES, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, které z jiných důvodů potřebují mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (tzv. kvalifikační směrnice)).* Žalobce v žalobě argumentuje tím, že od doby, kdy opustil vlast, se mnohé změnilo a je těžké prokázat skutečné nebezpečí. To však neznamená, že povinnost nastoupit do vojenské služby je již promlčena a dluh odpuštěn. K tomu soud uvádí, že vzhledem k nejnovějším informacím a skutečnosti, že žalobce se v minulosti bez problému vracel do země původu a bez problému si zde vyřídil potřebné dokumenty, nelze považovat za reálné a dokonce ani za pravděpodobné, aby žalobci mohly hrozit problémy se státními orgány. Podle názoru soudu žalobci nehrozí reálné nebezpečí, které by zakládalo důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu.

Pokud jde o námitku nesprávného tlumočení soud uvádí, že žalobce měl dostatek prostoru k tomu, aby tuto námitku vznesl při pohovoru, anebo v průběhu řízení. Z protokolu o jednání je zřejmé, že tlumočnický jazyk ruský byl vybrán na žádost žalobce. Zároveň

z protokolu vyplývá, že žalobci byla dána možnost k jeho doplnění. Pokud žalobce takové námitky nevznnesl již během správního řízení, nelze k nim v řízení soudním přihlídnout.

V souvislosti s tvrzením o rodinném soužití soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 – 46, dostupný na www.nssoud.cz, v něm soud vyslovil zásadní tezi, že: „*poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Jinak řečeno, k legalizaci pobytu za účelem spolužití s osobou blízkou slouží předmětná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a nikoliv zákon o azylu. Posledně jmenovaný zákon není určen k tomu, aby nahrazoval zákon o pobytu cizinců na území České republiky.*“ Z toho vyplývá závěr, že pokud soužití žalobce a jeho přítelkyně naplňuje znaky soužití druhá a družky měl by své právo na rodinný život bez azylově relevantních důvodů realizovat podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a nikoliv podle zákona o azylu.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že správní orgán posuzoval důvodnost požadavku žalobce na udělení azylu na základě jeho tvrzení. Závěr svého rozhodnutí o tom proč důvody, které uvedl nezakládají nárok na udělení azylu podle výše citovaných zákonných ustanovení pak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu a v souladu se zákonem o azylu dostatečně odůvodnil.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má nárok na náhradu nákladů řízení účastník, který měl ve věci úspěch. Žalovaný, který by měl právo na jejich náhradu, tyto nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. února 2012

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová